

OVERPEINZINGEN

DOOR

S. BLAAUW.

Men vraagt om eene bijdrage voor het herdenkingsnummer van ons Tijdschrift, dat ter gelegenheid van het gouden jubileum van het Tandheelkundig Onderwijs in Nederland, zal verschijnen.

Men laat bedenkelijk het onderwerp in 't midden, eveneens lengte en breedte van die bijdrage, daarbij wellicht denkende, dat er stof genoeg is.

Stof genoeg, dat is waar, doch wat te kiezen?

Teneinde daarover eens rustig na te denken, viel ik in mijn stoel, in onze stoel, u weet wel, die, welke valschelijk is bijgenaamd de stoel der smarten, of die der zuchten.

„Rustig nadenken”, jawel!

Nauwelijks was ik gezeten, of het scheen me alsof het stomme ding ging praten, ging redeneeren over de vele, vele jaren, die we samen getrouwelijk in de Tandheelkunde hadden doorworsteld.

En, hoe vriendschappelijk, eendrachtig en vredevol we ook samen hadden gearbeid, hij herinnerde me, en dit trof me uiterst pijnlijk, aan dingen, door mij reeds lang vergeten.

Zoo moet ik in de eerste jaren van ons samenzijn, mijn vriend den smaad hebben aangedaan, hem te misbruiken voor het verwijderen van zieke elementen.

In stilte was hij daarover gaan mokken, vertelde hij, en had me mijn aanhouden betaald gezet, door zijn hoofdsteen te laten breken.

Later, veel later, deelde hij verder mee, heb ik je nog

eens te pakken genomen — 'n uitdrukking, die me van Vriend Ritter tegenviel, doch te verontschuldigen door langdurigen dagelijkschen omgang, — door een hefboom voor het kippen, hetzelfde lot te doen ondergaan.

Verdere geschillen deden zich tusschen ons niet voor. Hij had klaarblijkelijk het gevoel, dat dit genoeg was, en dat we nu verder, ieder van zijn kant, onze plicht hadden te doen voor onze patiënten, die volgens mijn vriend, „ons toch hun vertrouwen hadden geschonken”.

„En nietwaar — zoo redeneerde hij verder — dat vertrouwen mag niet geschonden worden.”

Als je na zoo langen tijd van samenwerken bespeurt, dat de vermeende stomme metgezel je zoo veel weet te vertellen, er bovendien nog zulke principes op na houdt en uitspreekt, dan bekruipt je als vanzelf de vraag: „Zou hij daarmee op mij doelen?”

Ik kon dat niet aan nemen, natuurlijk niet! Dit nam toch niet weg, dat ik me niet op mijn gemak gevoelde, en onwillekeurig kwam ik er toe, heel in stilte na te gaan, of mijn onwrikbare ijzeren vriend, misschien dingen kon hebben waargenomen, die me zelve waren ontgaan, doch dewelke niet in overeenstemming met de juist gehoorde opinie.

Had ik mijn hoofd af te wenden, me misschien zelfs te schamen?

Deze vraag bracht me aan 't mijmeren, en deed velerlei andere vragen voor me opdoemen.

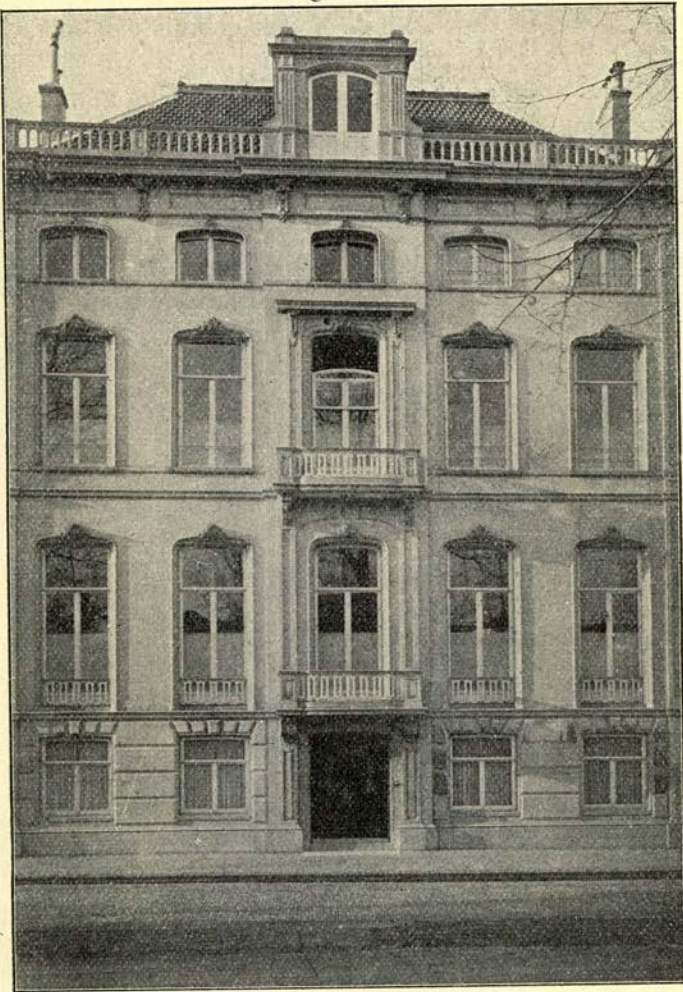
Zoo kreeg ik voor me zelf te beantwoorden:

of ik niet al te veel voor de legio moeilijkheden, die onze specialiteit mee brengt, uit den weg was gegaan;

of ik een behoorlijken afschuw voor secundaire caries had behouden;

of ik wel zeker was dat mijn conserveerend werk, voor eene lange reeks van jaren, mee ging, zooals patiënten mochten verwachten;

of de extension for prevention-theorie, wel was eigen gemaakt en toegepast;

Gebouw Maliebaan.

of daarvan wel de onschatbare waarde voor de reputatie der Tandheelkunde, en voor onze patiënten tot me was door-
gedrongen;

en hoe het zat met de tijdroovende en daardoor slecht gehonoreerde wortelkanaalbehandelingen;

of ik het eens was met hen, die het gebruik van cofferdam, als ouderwetsch en verlaten betitelen;

of ik wel altijd met een zuiver tandheelkundig geweten had gestaan tegenover het regulatievraagstuk, of dat ik mijn kleine patiëntjes en hunne begeleiders met 'n kluitje in 't riet had gestuurd;

of ik niet al te veel voor mijn eigen welzijn, lichamelijk en materieel, naast mijn vriend had gestaan, door bijv. elementen die behouden behoorden te blijven, te verwijderen, om daarna een deel van mijn tandheelkunde, dat dan geen tandheelkunde meer zou mogen heeten, naar het atelier te doen verhuizen;

of ik wel voldoende overtuigd was geworden van het onschatbare nut, dat er ligt in een trouw bezoek aan onze wetenschappelijke vergaderingen?

Ik spaar u de verdere vragen die door toedoen van mijn ijzeren vriend, bij me werden opgewekt.

Eveneens onthoud ik u de antwoorden. U zult begrijpen waarom. Niemand loopt graag met zijn feilen te koop.

Wèl wil ik u zeggen, dat al dat gepeins me tot een prikkel werd. En het is deze prikkel, die me de overtuiging schonk, dat het toch wel nuttig kan zijn, zich zelve eens rekenschap te geven, van hetgeen men van ons mag verwachten, en op welke wijze we daaraan voldoen.

Het gouden jubileum dat we thans vieren, heeft — voor mij althans — dit goede, dat ik mijne tekortkomingen eens onder het oog heb gezien, en kan trachten, daarin zoo veel als mogelijk, verbetering te brengen.

Gerustelijk durf ik alle collegae — de allerbesten onder ons uitgezonderd — aanbevelen, eens een oogenblikje verpoozing te zoeken in hun stoel. Misschien dat die aan hen ook iets te zeggen heeft.

Mocht dat, hier en daar, het geval zijn, dan zal de Tandheelkunde, en niet minder de betreffende persoon, er wel bij varen.